

[Ivar Nørgaard.]

der skal have lån, og så at gennemføre forskellige kvotaordninger for forskellige former for byggeri, som folketinget gennem regeringen i samarbejde med Nationalbanken fastlægger. Man kan da udmærket udnytte alle de produktive kræfter, al arbejdskraft, alle produktive ressourcer, men sørge for at kanalisere dem, sådan at de i særlig grad f. eks. bruges til etagebyggeri, socialt boligbyggeri, industriel investering. Hvem siger f. eks., at det vil være fornuftigt at lave procentvis den samme nyinvestering i landbruget i øjeblikket, som det vil være at gøre det i industrien, og hvem siger, at det vil være fornuftigt at lave den samme procentvise udvidelse af luksusbyggeriet som af socialbyggeriet? Det siger vi i hvert fald ikke. Vi mener, at noget sådant kan man dirigere gennem en rationering som en midlertidig ordning.

Det er nemlig rigtigt, som økonomiministeren og flere ordførere har nævnt det, at vi også, dengang vi aftalte en sådan ordning med Nationalbanken, var af den klare formening, at det skulle være en midlertidig ordning, men den skulle rigtignok være midlertidig på den måde, at den skulle virke, indtil vi havde fundet en mere hensigtsmæssig og varig ordning af vort realkreditsystem.

Det er ganske rigtigt, som økonomiministeren gør opmærksom på, at vi her i folketinget er nogle medlemmer, der er medlemmer af Nationalbankens repræsentantskab, men hvis nogle øvrige medlemmer af folketinget derigennem skulle få den gale opfattelse, at vi så også har skrevet Nationalbankens beretning og dermed skulle være enige i det, der står i denne beretning, så vil jeg gerne korrigere det. Man kunne få den opfattelse af den nuværende kgl. bankkommissærs omtale af Nationalbankens beretning. Vi er ikke ansvarlige for, hvordan Nationalbanken formulerer sin beretning. Det er tværtimod sådan, at Nationalbanken altid har lagt vægt på — og det synes vi er rigtigt — at optræde temmelig diplomatisk, når den omtaler forhold, som den og regeringen har forhandlet om. Det ville formentlig heller ikke være særlig heldigt, hvis nationalbankdirektøren afslørede i sin beretning, at der var forskellige meninger mellem regeringen og Nationalbanken om disse sager.

Men jeg vil da gerne gentage min forundring over, at Nationalbanken så hurtigt efter regeringsskiftet skulle have fået en temmelig anderledes opfattelse af obligationsrationeringen, end Nationalbanken havde, dengang jeg havde med den at gøre. Nu siger økonomiministeren, at det har været udtryk for Nationalbankens vurdering af en række realøkonomiske forhold, men jeg er da ikke i tvivl om, at det snarere er økonomiministerens pædagogiske evner, som dér har virket, således at Nationalbanken efter at have fået en ny kgl. bankkommissær er kommet på andre tanker.

Sagen er den, at Nationalbanken er blevet særdeles uheldigt stillet i sin pengepolitik, efter at den har truffet den beslutning at ophæve rationeringen, og efter at regeringen har aftalt med den, at den skulle fastholde ganske bestemte valutakurser. Det var en særdeles håbløs opgave for Nationalbanken, og det førte jo også til, at det hele brød sammen.

Må jeg så sige til økonomiministeren, at det er jo heldigvis sådan, at der ikke behøves megen spidsfindighed eller behændighed for i denne sag at blotlægge regeringens fejlgreb. Der kræves megen spidsfindighed og behændighed for at levere et defensorat for regeringens politik, men noget sådant kræves ikke for at blotlægge dens fejlgreb. De er så åbenbare, at selv de borgerlige aviser ikke magter at skjule dem. Selv folk, der læser borgerlige aviser og ikke andet, kan slet ikke undgå hver dag at få præsenteret regeringens fejlgreb. Og det er meget beklageligt, synes jeg, at regeringen ikke selv efter denne debat kan komme til erkendelse af det, som er klart selv for borgerlige aviser og i hvert fald for oppositionen her i salen og givetvis for de mange vælgere: at det, man gennemfører, ikke kan andet end føre til arbejdsløshed.

Finansministeren var lidt inde på emnet, idet han sagde, at det i og for sig var karakteristisk for forskellen mellem VKR-partierne og oppositionen her i salen, at VKR-partierne ville gennemføre indgreb på et tidligt tidspunkt — så pænt formulerede finansministeren det. Hvad vil det sige: på et tidligt tidspunkt? Ja, det vil altså sige på et tidspunkt, hvor statistikken viser, at der er, hvad vi karakteriserer som en væsentlig arbejdsløshed, nemlig de 3,7 pct., der er nu,